

• ЕВАНГЕЛСКО ЧЕТИВО •

† РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО

Акогато се роди Исус във Витлеем Иудейски в дните на цар Ирода, ето, мъдrecи от изток дойдоха в Иерусалим и казваха:

Де е роденият се Цар Иудейски? Защото видяхме звездата Му на изток и дойдохме да Му се поклоним.

Като чу, цар Ирод се смути, и цял Иерусалим с Него.

И като събра всички първосвещеници и книжници народни, питаше ги: де трябва да се роди Христос?

А те му казаха: във Витлеем Иудейски; защото тъй е писано чрез пророка:

„и ти, Витлееме, земя Иудина, никак не си най-малък от Иудините воеводства; защото от тебе ще излезе Вожд, Който ще пасе Моя народ Израиля“.

Тогавя Ирод тайно повика мъдrecите и узна от тях точно за времето, когато се е появила звездата,

и, като ги изпрати във Витлеем, каза: идете, разпитайте грижливо за Младенеца и, като Го намерите, обадете ми, за да ида и аз да Му се поклоня.

Те изслушаха царя и заминаха. И ето, звездата, която бяха видели на изток, вървеше пред тях, докато дойде и се спря над мястото, дето беше Младенецът.

А като видяха звездата, те се зарадваха с твърде голяма радост.

И като влязоха в къщата, намериха Младенеца с майка Му Мария и паднаха, та Му се поклониха; и като отвори хазаната си, принесоха Му дарове: злато, ливан и смирна.

И като получи хазаната откровение да се не връщат при Ирода, те заминаха по друг път за страната си.

От Матей Свето Евангелие

• ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО •

ПРОПОВЕД ЗА РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО

Един от съвременните ни духовници, отец Софроний, пише: „Откровението за Бога казва: Бог е любов, Бог е светлина и в Него няма никаква тъмнина; и колко е трудно, — пише той, — да се съгласят хората с това ...“*. Трудно е, защото и личният ни живот, и животът на окръжаващия ни свят, свидетелстват по-скоро за обратното.

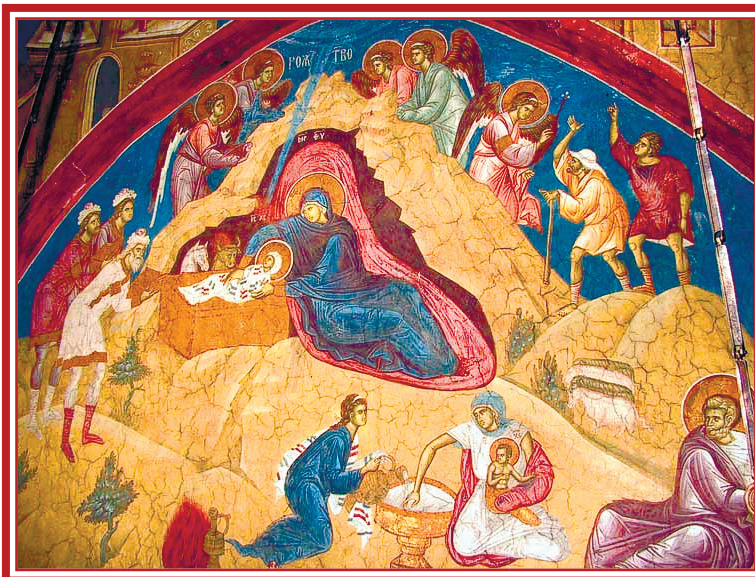
Всъщност къде ли ще е тази светлина на Божията любов, ако всички ние, приближавайки се към края на своя живот, заедно с праведния Йов съзнаваме с горчивина в сърцето: „Най-добрите ми мисли, притежание на сърцето ми — са разбити; дните ми преминаха, преизподнята е мой дом“ (вж. Йов 19:11–13). И след всичко това къде е моята надежда? И кой ще узнае това, което от младини тайно, но силно жадуваше сърцето ми? И ето, душата жадно търси среща с Бога, за да

Му каже: „Защо ми даде живот? Преситен съм на беди, покрива ме мрак; защо скриваш лицето Си от мене? Аз зная, че Ти Си милостив, но защо, защо си толкова безучастен към моето страдание? Не мога да Те разбера“...

Не се ли издига този вик от цялата наша земя, студена, осиротяла, изпълнена със страх, горчивина и болка? И какъв отговор дава Бог та този стон, на тази мъка? ... Ето един пример за това, какво отговаря и как говори Господ от същата книга

на отец Софроний за Стареца Силуан*:

„Живял на земята човек, мъж с гигантска сила на духа... Той дълго се молел с неудържим плач: „Помилвай ме“; но Бог не го чувал. Изминали много месеци в такава молитва и силите на душата му се изчерпали. Отчаян, той извикал: „Ти Си неумолим!“. При тези думи в обезсилената му от отчаяние-

то душа нещо се скъсало, и тогава изведнъж за миг той видял живия Христос; огън изпълнил сърцето и цялото му тяло с такава сила, че ако видението било продължило още миг, би умрял. След това вече никога не могъл да забрави неизразимо кроткия поглед на Христос, изпълнен с безкрайна любов и радост, и с непостижим мир. И след това дълги години, през целия си живот, той все говорил, че Бог е любов, любов безмерна и непостижима...“*.

Тази любов не е емоция, не е добро отношение на Бога

към нас, тя е Самият Бог, който дойде в света в плътта на новородения Христос. Той създаде света от любов. Той сътвори света, за да сподели с него онзи ликуващ, тържествуващ живот, който се нарича любов и който достига до такава интензивност, до такава пълнота, че вече е отвъд всяка граница, отвъд всяко умалчаване. Любовта отдава себе си, забравяйки всичко, освен любимия, дава, въпреки че сякаш е беззащитна и крехка, подобно на плътта на детето, което се ражда във

Витлеем. И Господ зове към нас: „Откликнете!“...

Но как да се отзовем? Евангелският разказ говори за това как мъдреците идват от Изток със своите дарове. Но къде да Го търсим ние и откъде да тръгнем? Те идват от далеч, от онова място, където не беше Христос. И ние можем сега да се устремим към Христа, Който е Вездесъщ, Който възкръсна и победи всичко; да се устремим от нощта, от мрака на нашите собствени души. Колко сме много ние, които сме в мрак, които ни обзема тъмнина: ето, от тази тъмнина да отидем при светлината. А светлината е любов. От мрака на злобата да се насочим към любовта! От греха да се устремим към любовта, всеопрощаваща и изцеляваща! От студенината на живота да потърсим любовта, която стопля душата и променя всичко в живота! От сивата житейска оскъдност да се устремим към любовта, защото където има любов, там е и светлината, и радостта; там няма голяма и малко, но всичко е голямо, защото всичко може да стане знак на любовта...

Господ ни призовава да вярваме в себе си. Да си спомним даровете на мъдреците: те донасят злато. В тъмните недра на земята се намира неговата блестяща слава, звънлива пълнозвучност, неповредима чистота. Във всеки от нас се крие тази слава, която се стреми към светлина, тази неръждаема чистота на душата, която е способна на велики дела. Стига само да ѝ се даде свободата да обича без страх, да обича с цялата сила на могъщата душа! Златото, за което става дума, е преобразената земя. Да отворим нашите тъмни недра, в които се крие сиянието на светлината и да тръгнем към него!

Мъдреците донасят таман, който се издига и благоухае. Да дарим и ние любов, която сияе със светлина, със своята не-накърнима чистота, която блести със слава; любов, която да се разпространи по цялата земя като благоухание с нежност, обич, топлина... Но и смирна донасят мъдреците, както се носи при покойник. Христос, Безсмъртният Бог се роди, не за да живее подобно на нас, а за да умре, подобно на нас; да живее нашия смъртен живот, за да можем ние да влезем в Неговата безсмъртна, тържествуваща, ликуваща вечност...

Който иска да върви след Мен, да се отрече от себе си, да забрави себе си, да помни само това, че хиляди наоколо се нуждаят от любов. Няма по-голяма любов от това да отдадеш живота си. А да отдадеш живота си не означава задължително да умреш, но означава всеки миг да посветиш на любовта—творческа, проникателна, умна, смела; любов, която дава; любов, която не отстоява своето; любов, която не предпазва себе си, не се затваря... Силата Божия в немощ се проявява. Не бива да се страхуваме да обичаме. Да отдадем себе си докрай; и тогава вестта за родения днес Христос ще стане реалност не само в нашия живот, но и в живота на милиони хора—като светлина, топлина, радост, обновление на целия живот! **Амин!**

*Софроний (Сахаров, архим.) „Свети Силуан Атонски“ С. 2008, с. 19

Автор: **Митрополит Антоний Сурожски**

Превод: **Евгения Николчева**

Източник: <http://mitropolitanthony.blogspot.bg>

• ЖИТИЯ НА СВЕТИИ •

ЖИТИЕ НА СВ. ИОСИФ ОБРУЧНИК

26 ДЕКЕМВРИ

Свети Иосиф бил от царски род, от дома Давидов и Соломонов, внук Мататов, правнук Елиезеров, син на Иаков по природа, а на Илия по закона за кръвното сродство. Защото дядо му Матат умрял, след като се родил баща му Иаков. А Мататовата жена, майката на Иаков, била взета за жена от Мелхий, от колятото на Натан, син Давидов, и му родила Илия. А Илия се оженил и умрял без-

детен; след него Иаков, който бил негов брат от една майка, но не и от един баща, се оженил за жена му; защото законът предписвал: ако някой умре, без да има деца, нека брат му да се ожени за жена му и да възкреси потомството на брат си. Именно по този закон Иаков се оженил за братовата си жена и родил свети Иосиф Обручник, и Иосиф бил, както вече бе казано, син на двама: по природа на Иаков, а по закон на Илия. Ето защо свети Евангелист Лука, излагайки родослови-

ето на Христа, посочил Илия за баща на Иосиф, казвайки за Христа така: „беше, както мислеха, син Иосифов, Илиев, Мататов“ (Лук. 3:23–24), посочвайки Илия вместо Иаков. За свети Иосиф съществуват различни мнения при западните и при източните християни. Западните казват, че той до самата си кончина бил девственник, като изобщо не бил встъпвал в брак, а източните твърдят, че той имал жена и родил деца. Така Никифор, древен гръцки историк, следвайки свети Иполит, съобщава, че той се оженил за Саломия; но не мисли (добавя той), че това е същата Саломия, която се намирала във Витлеем и е искала да бабува при неизреченото раждане на Господа; това е била друга Саломия. Защото тя била сродница на Елисавета и на Пресвета Богородица, а тази била дъщеря на Агей, брат на Захария, бащата на Предтеча; а Агей и Захария били синове на свещеника Варахия.

Имайки за съпруга тази Саломия, дъщерята на Агей, свети Иосиф родил четирима сина: Иаков, Симон, Иуда, Иосия, и две дъщери, Естир и Тамар или, както казват други Марта; а синаксарът в Неделята на светите Мироносици прибавя и трета дъщеря, на име Саломия, която била омъжена за Заведей. Георги Кедрин, споменавайки за двете дъщери на Иосиф, казва, че едната от тях, Мария, била омъжена за Клеопа, брат на Иосиф, вече след завръщането на Иосиф от Египет; но, както изглежда, тази Мария, Марта и Тамар, са едно и също лице. Дали тя е била дъщеря на Иосиф, или не, и колко дъщери е имал Иосиф, това сега не е от значение, но при всички случаи е несъмнено, че Иосиф е бил женен и е имал синове и дъщери. След кончината на жена си Саломия свети Иосиф живеел във

детен; след него Иаков, който бил негов брат от една майка, но не и от един баща, се оженил за жена му; защото законът предписвал: ако някой умре, без да има деца, нека брат му да се ожени за жена му и да възкреси потомството на брат си.

Именно по този закон Иаков се оженил за братовата си жена и родил свети Иосиф Обручник, и Иосиф бил, както вече бе казано, син на двама: по природа на Иаков, а по закон на Илия. Ето защо свети Евангелист Лука, излагайки родослови-

вдовство достатъчно дълго време, прекарвайки дните си в чистота. В светото Евангелие неговият свят и непорочен живот е засвидетелстван от следните, макар и кратки, но твърде похвални думи: „А Иосиф, мъжът ѝ, понеже беше праведен“ (**Мат. 1:19**). И кое може да бъде по-голямо от такова свидетелство? Той бил толкова праведен, че със светостта си надминал другите праведни праотци и патриарси. Защото, който е бил достоен да стане обручник и мним мъж на Пречистата Дева, Майката Божия? И кому била дадена такава чест да стане официално признат баща Христов?

Наистина Господ намерил този мъж по сърцето Си и му открил мъдростта Си, като го направил служител на тайнството на нашето спасение. Той наистина бил достоен за такава чест и за такова служение заради съвършения си и добродетелен живот. Когато той бил вече стар, на осемдесет години, Пречистата Дева Мария била сгодена за него и му била дадена за съхраняване на девството ѝ (а не за плътски, действителен брак). И той ѝ служел с всяко благоговение и страх, като на Майка Божия и като на своя и на целия свят Господарка и

Владичица (уверявайки се в това от ангела, който му се явявал насън), а служел също и на родения от нея Богомладенец, и по време на бягството в Египет, и след завръщането оттам, и по време на пребиваването в Назарет, изкарвайки прехраната им от трудовете на ръцете си, защото той бил дърводелец и беден човек, макар и от царски род. Защото Господ пожелал да се роди в нищета, вземайки от царския род само плътта, но не и царската слава, богатство и владичество. Затова Той намерил за добре да има бедна Пречиста Майка и беден мним баща, давайки с това пример за смирение.

Като живял всичко сто и десет години, свети Иосиф мирно починал и отишъл при отците си, намиращи се в ада, занасяйки там радостната и вярна вест за това, че е дошъл желаният Месия, Който ще освободи и ще спаси човешкия род, Христос Господ, Комуто слава во веки.

Амин!

© *Жития на светииите, преведени на български език от църковно-славянския текст на Чети-минеите („Четъи-Минеи“) на св. Димитрий Ростовски.*

• НАРЪЧНИК ПО ПРАВОСЛАВИЕ •

ПЪТЯТ НА ПОКАЯНИЕТО

16 **КАК МОЖЕ ДА СЕ ДОСТИГНЕ СМирЕНИЕТО?**
Известно е, че по законите на природата и въобще, като правило, децата приличат на родителите си. Така и ние, християните, вземайки това име от корена — нашия Отец, трябва да придобием Неговия характер. Той Сам е казал, че е кротък и смирен по сърце (**Мат. 11:29**) и следователно този, който се отрича от това Негово свойство, не бива да се нарича и християнин — с което, мисля, никой от вярващите няма да се съгласи. Ето точно това ни задължава да бъдем смирени!

В Кръщението ние сме дали обещание за абсолютно послушание пред Божията воля, но не сме го изпълнили — и поради това сме постоянни престъпници и нарушители.

Колко пъти сме взимали решение да се покаем и да се отре-

чем от себе си, да предприемем този малък труд, но така и не сме направили това, а напротив, под влияние на развратения свят, прибавяме грях след грях?

От друга страна, колко пъти сме виждали хора с чист, християнски живот, които са ни били за изобличение и са ни подтиквали към изправяне, а ние така и сме оставали бездейни? Всичко това, включително и съвестта, която не престава да ни изобличава, не ни ли убеждава, че постоянно престъпваме заповедите, и следователно — в това, колко сме убоги, жалки и подли? Ако обърнем неголямо внимание на това как живеем, ще разберем, че сме подли предатели и отстъпници.

(следва продължение)

Автор: **Старецът Иосиф Ватопедски**

• ДЕТСКИ СВЯТ •

СВЯТАТА НОЩ

РОЖДЕСТВЕНСКА ПРИКАЗКА

Беше Коледа. Всички отидоха в черква. Само баба и аз останахме вкъщи. Не отидохме с другите, защото баба беше твърде стара, а аз много малка. И двете бяхме тъжни, защото не можехме да отидем на ранната служба и да видим коледните огньове. И когато ние седяхме самички, баба ми почна да разказва:

Имало едно време един човек, — каза тя, — който тръгнал през тъмна нощ да търси огън. Той ходел и тропал от къща на къща.

— Помогнете ми, мили хора! — думал той. — Жена ми току-що роди. Трябва да намеря огън, за да стопля майката и детето. Нощта била тъмна и всички хора спели. Никой не му отворил. Човекът ходил, ходил, най-после съгледал малък огън, който светел в далечината. Той тръгнал в тази посока и видял, че огънят гори в полето. Овце лежали около огъня, и овчар ги пазел. Когато човекът, който искал да вземе огън, приближил овцете, видял, че в краката на овчаря спят три големи кучета. Щом човекът се приближил, те се събудили и разтворили широко уста, сякаш лаели, но не се чувал никакъв звук. Човекът ви-

дял, как настръхнала козината им, видял, че остриите им зъби блестели при светлината на огъня. Кучетата се хвърлили срещу него. Той чувствувал, как едно от тях го хапело за крака, друго — за ръката, трето — за гърлото. Но зъбите им оставали безвредни и човекът не получил никаква рана.

Тогава той поискал да отиде по-близо до огъня. Но овцете лежали тъй близко една до друга, гръб до гръб, че не можел да мине. Той се качил на гърбовете на животните и тръгнал по тях. Нито една от овцете не се пробудила, нито помръднала. Баба разказваше до тук, без прекъсване. Но на това място аз не можах да се съдържа и попитах:

— Бабо, ами защо овцете не се пробудили, нито помръднали?

— Ще узнаеш след малко, мое момиче, — каза баба и продължи, — Когато човекът наближил огъня, овчарят си повдигнал главата. Той бил стар човек, неприветлив и суров към другите хора. Когато видял, че идва непознат човек, той грабнал дълга, заострена тояга и я хвърлил върху него. Тоягата полетяла срещу човека, но той се отклонил, преди да го удари, и тя паднала далеч в полето.

Когато баба стигна до това място, аз пак я прекъснах:

—Бабо, защо тоягата не ударила човека? Но баба не ми отговори, а продължи по нататък: човекът стигнал до овчаря и му казал:

—Драги овчарко, помогни ми, дай ми малко огън!

Жена ми роди преди малко. Трябва да запалим огън, за да стопля майката и детето. Овчарят искал да каже „не“, но като помислил, че кучетата не могли да ухапят човека, че овцете не се събудили, когато той стъпвал върху гърбовете им, че тоягата не искала да го удари, — уплашил се и не се решил да му откаже.

—Вземи колкото ти е нужно, — казал овчарят.

Но огънят бил съвсем изгорял. Нямамо никакви главни. Имало само голяма купчина жар, а човекът нямал ни лопата, ни мангал, в който би могъл да носи горящи въглища.

Овчарят видял това и казал:

—Вземи си колкото ти трябва, — и се зарадвал, че човекът не ще може да вземе с себе си дори малко огън.

Но човекът се навел, събрал въглените и ги турил върху наметката си. И въглените не опарили ръцете му, нито изгорили дрехата му. Човекът ги понесъл, като че те били орехи или ябълки.

Но тук разказът се прекъсна трети път. Аз попитах:

—Бабо, защо въглените не изгорили човека?

—Ще чуеш и това, — отговори баба и продължи:

Овчарят, който бил злобен и навъсен човек, се зачудил, като видял това. Каква може да е тази нощ в която кучетата не хапят, овцете не се плашат, тоягите не убиват и огънят не изгара! Той повикал човека и го попитал:

—Каква е тази нощ и защо всички неща показват милосърдие?

Човекът отговорил:

—Не мога да ти кажа, щом сам го не виждаш. И тръгнал, за да може по-бърже да запали огън, та да стопли майката и детето. Но овчарят си помислил, че не трябва да изгубва човека из очи, докато не узнае, какво означава всичко онова, що видял тая нощ. И тръгнал след него. Овчарят видял, че жената и детето на човека лежали в скалиста пещера, където нямамо нищо друго, освен голи каменни стени. Овчарят разбрал, че това бедно, невинно дете може би ще замръзне в пещерата. Макар че бил зъл човек, помислил си, че може да помогне на детето. Той снел торбата си и извадил оттам бяла, овча кожа, която дал на човека, за да сложи върху нея детето. Но в същия миг, когато показал, че може да бъде милостив, очите му се отворили и той видял това, което по-рано не можел да види, и чул каквото преди не можел да чуе.

Той видял, че навсякъде около него стояли малки, среброкрили ангели, които държали в ръце лютни и високо пеели. И

песента им възвестявала че в тази нощ се родил Спасителят, който ще освободи света от прегрешенията му.

Тогава овчарят разбрал, че всичките неща не искали да вършат зло, защото били много радостни. Ангели имало не само около овчаря. Той ги виждал навсякъде. Те седели вътре в пещерата и вън, по планината, а някои летели под небето. Те идвали по пътя на големи тълпи и когато минавали, спирали се и гледали детето. Имало много веселие и радост в техните игри и овчарят виждал всичко това в тъмна нощ, в която по-рано не можел нищо да съзре. Радостта му, че прогледал била голяма. Той паднал на колена и благодарил Богу, че отворил очите му.

Когато баба стигна до тук, въздъхна и рече:

—И ние бихме видели туй, което видял овчарят, ако можем да забележим ангелите, които всяка коледна нощ летят под небето.

Баба турна ръката си върху главата ми и добави:

—Ти трябва да помниш това, защото то е истина, както е истина, че аз те виждам и ти ме виждаш. Важно е да имаме очи, които да виждат величието на Бога.

Автор: **Селма Лагерльоф**

Източник: **www.kambankabg.com**

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

25 декември

† Рождество Христово

(Вечерня, Утрения и св. Вас. лит.)

(Всичко на празника)

(Тип. с. 153, 154 и 155)

26 декември

† Събор на Пресвета Богородица.

Св. Йосиф Обручник. Св. цар Давид.

Св. Яков, брат Божий (Тип. с. 156)

27 декември

† Св. първомъченик и архидякон Стефан.

Преп. Тездор Начертаний

(Стефановден) (Тип. с. 158)

28 декември

Св. 20 хиляди мъченици, изгорени в Никомидия (Блажи се)

29 декември

Св. 14 хиляди младенци-мъченици, избити от Ирод възв. Витлеем.

Преп. Маркел

30 декември

Св. мчца Анисия (Блажи се)

31 декември

Преп. Мелания Римлянка

(Отдание на Рождество Христово)

(Тип. с. 161)

2016

Енорийският лист се издава с благословията на председателя на храма — протоерей Емилиан Костадинов

Адрес на редакцията:

гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свети Пророк Илия“

www.svetiilia.bg